

**Homílie při eucharistické bohoslužbě na poděkování za blahořečení
františkánských mučedníků, neděle 14. října 2012, Panna Maria Sněžná**

José Rodríguez Carballo, generální ministr OFM

Bud'te svatí

Drazí bratři a sestry,

Pán at' vám daruje pokoj!

Shromáždili jsme se kolem Kristova oltáře, abychom k *nejvyššímu, všemocnému a dobrému Pánu* pozvedli zpěv chvály a díkůvzdání za dar bratří, kteří včera i dnes, a to i přes mnohé obtíže, vydávají svědectví víry v Pána Ježíše. Dnes zcela zvláštním způsobem děkujeme *Dárci* všeho dobra za dar *čtrnácti pravých Menších bratří*, které včera papež Benedikt XVI. připočetl do seznamu blahoslavených. Činíme tak v kostele Panny Marie Sněžné v Praze, kde 15. února 1611 vyznali svou víru, prolili krev pro Krista, a tak obnovili Kristovu církev, která včera stejně jako dnes potřebuje být obnovována.

Na počátku *Roku víry*, který 11. října Benedikt XVI. slavnostně zahájil, je pro nás příklad pražských mučedníků vzorem k následování. Jak víme, *Rok víry* má tyto cíle: zintenzivnit *promýšlení* víry, což nám má pomoci více se přimknout k evangelium; dále *slavit* víru v liturgii, zvláště v eucharistii, jež je *vrcholem* života církve a *pramenem*, z něhož se šíří veškerá její energie;¹ a dále *vyznávat* víru slovem a zvláště životem.² Účelem *Roku víry* je napomáhat, aby všichni věřící znovu objevili radost z víry a opět našli zápal ke sdílení víry.³ Nejde o víru čistě naukovou a teoretickou, i když věřit předpokládá věrné zachovávání zjevené nauky předávané církví.⁴ Jde o víru žitou, zkušenostní, o víru, jež se rodí ze „*setkání s událostí, s Osobou (Ježíše), která otevírá před životem nový obzor a dává mu rozhodující zaměření*“;⁵ jde o víru, která „*utváří celou lidskou existenci na zásadní novině vzkříšení*“.⁶ Život a mučednictví těchto 14 františkánů nás vedou k znovuobjevení radosti, že jsme věřící, a znovuobjevení odvahy ke svědectví.

¹ Srov. *Sacrosanctum Concilium* 10.

² Srov. *Porta fidei*, tj. PF 8-9.

³ Srov. PF 7.

⁴ Srov. JAN XXIII. *Homílie při zahájení II. Vatikánského koncilu*, 11. 10. 1962.

⁵ *Deus caritas est*, 1.

⁶ PF 6.

Ze života pražských mučedníků máme i další aspekty, které stojí za připomenutí, neboť jsou hluboce aktuální. Prvním je, že nejde jen o blahořečení 14 bratří, ale o blahořečení celé komunity. Jedná se o výmluvné svědectví bratrské svatosti, o jasný projev toho, že společenství bratří, žije-li jako „*rodina spojená v Kristu*“⁷, nemůže nebýt cestou, která vede k pravé lidské, křesťanské a řeholní zralosti.⁸ Na ní je možné dosáhnout cíle, k němuž jsme všichni povoláni, tedy svatosti. Druhý aspekt: jde o opravdové františkánské společenství, jež zahrnuje různá povolání uvnitř františkánského charismatu. Čtyři bratři kněží (br. Bedřich Bachstein, br. Juan Martínez, br. Bartolomeo Dalmasoni, br. Simon); čtyři bratři laici (br. Christoffel Zelt, br. Jan Didak, br. Emanuel a br. Giovanni Bodeo Rode); jeden bratr jáhen (Gerolamo Arese); jeden podjáhen (Gaspere Daverio); dva bratři s časnými sliby (br. Jakub a br. Klement); dva novicové (br. Jan a br. Antonín). A konečně třetí aspekt: jde o společenství vpravdě mezinárodní: asi 4 Češi, 4 Italové, 3 Němci, 1 Španěl, 1 Francouz a 1 Holanďan.

V současném světě, rozdrobeném a rozděleném, je více než kdy jindy důležité, aby se nevytratilo svědectví bratří, kteří za hranicemi zemí svého původu a za hranicemi své kultury dokážou společně sdílet život a misi. Zatímco se neustále vztyčují zdi, které nás dělí, učedníci Krista a zvláště ti, kdo žijí v bratrském společenství jako nutnosti svého způsobu života, mají hlásat svými skutky, že my všichni jsme bratří, že všichni vytváříme jednu rodinu a že různorodost není pro člověka hrozbou, ale bohatstvím; a projevem Boha, který *všechno činí nové*, Boha, který se nikdy neopakuje.

Drazí bratři a sestry, úryvek evangelia, který jsme slyšeli, je jednou z jeho nejnáročnějších stránek: následování Krista vyžaduje, aby člověk šel cestou oprošťování se, cestou zásadní chudoby. Chudoba, kterou Ježíš od onoho bohatého člověka požaduje, není chudoba asketická, jež člověku brání, aby byl schopen ocenit krásu života. Kristovi učedníci milují život; a v něm odhalují Toho, jehož František vyznává jako *Krásu*.⁹ Chudoba, kterou Ježíš požaduje, je chudoba „křesťanská a evangelijní“, nebo můžeme říci „františkánská“. Je to chudoba, která dává člověku svobodu, aby Ježíše následoval bez nějaké výhrady. Chudoba, kterou mohou odhalit a přijmout jen moudří. A to je moudrost pocházející od Boha, jak jsme slyšeli v prvním čtení. Moudrost vedoucí nás

⁷ *Generální konstituce OFM* (GK) 45, §1.

⁸ Srov. GK 39.

⁹ Srov. *Chvály Nejvyššího Boha*, 4.

k tomu, že odhalujeme pravdu o materiálních věcech i hodnotách, moudrost pomáhající nám vidět všechno v Bohu.

Zdalo se, že ten bohatý člověk je svobodný a že má dobré úmysly, ale ve skutečnosti je otrokem a je daleko od (Božího) království. Ježíšovým učedníkům má být zcela jasné, že nelze sloužit dvěma pánům (srov. Mt 6,24). Buď člověk slouží modle, tj. penězům a hmotným statkům, jež zadušují a nárokují si život. Anebo slouží Bohu, který osvobozuje a život dává.

Drazí bratři a sestry, svědectví pražských mučedníků názorně ukazuje, že Ježíšův imperativ: „*buďte svatí jako váš nebeský Otec je svatý*“ (srov. Mt 5,48), není požadavek utopický a nedosažitelný, ale cesta, kterou máme projít všichni. Připomíná nám to II. Vatikánský koncil, když říká, že „*povolání k plnosti křesťanského života a k dokonalosti lásky*“ jsou všichni věřící.¹⁰ Připomíná nám to také Jan Pavel II., když v apoštolském listu *Novo millennio ineunte* píše, že svatost je „*vysokým měřítkem křesťanského života*“ a že „*cesty svatosti jsou mnohotvárné a přiměřené k povolání každého*“.¹¹ Také proto je podle tohoto papeže nutné „*vzbudit v každém věřícím opravdové dychtění po svatosti*“.¹² Ať je toto cílem každé pastorační činnosti a našeho života jako kněží, jako františkánů, jako zasvěcených či jako pokřtěných. Nechme se proměnit Slovem, které je stále živé a účinné, jak nám to připomíná druhé čtení (Žid 4,12).

Strom, který zasadil František v mystickém kostelíku Porciunkula, při oltáři Panny Marie Andělské, vyrostl a stal mohutným a plodným. Dnes má řád 168 kanonizovaných svatých a zhruba 400 blahoslavených. Větve tohoto stromu se rozrostly do celého světa. Jedna z větví přinesla plody v České republice. Kéž by se Pánu zachtělo, aby krev čtrnácti pražských mučedníků zavlažila tuto zemi a celou Evropu, zvláště země, ze kterých pocházejí, aby na půdě starého kontinentu vyrašila početná povolání ke svatosti. Kéž nám svatí, „*svědkové světla*“, ¹³ ukážou cestu k následování a vyprosí od „*tříkrát Svatého*“ milost moudrého srdce, jako o ně prosil Šalamoun (Moudr 7,7-11). Abychom dosáhli onoho vysokého měřítka křesťanského života: svatost. Staň se, staň se. Amen, amen!

¹⁰ *Lumen Gentium*, 40.

¹¹ NMI 31.

¹² NMI 42.

¹³ *Deus caritas est*, 40.